KLAUGU-GRATUR

YFIR HIN

HATIGNA OG ÆTTGAU-
FUGA HERRA,

JARLIN

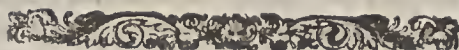
MAGNUS GABRIELS
DE LA GARDIE,

JARL TIL LECKEYAR ARNS-
BORGAR OG PERNAV.

HERSER TIL EIKHOLMS.

HERRA TIL HAPSALS, MAGNVSHOFS
HELMETS, HÖYENBORPS OG
VENNEGARN: ETC.

HVOR ED
A
EIKHOLMS SLOTI
AF KAULDU-SOTT
FRAMMLEID.

Vidlyking millum þess hatigna Iarls og

HERRA

H. MAGNUSAR GABRIELS DE LA GARDIE,

Og BALDURS ens goda.

Edda. Aldur skaust oætlad á Als-heriar-Asa þingi med kuistinum mistil-tein. Sa blindi Asin Haudur felldi han. Baldur en gode var godur og fek nafn af þui. Og en þo han væri þess Als-Heriar Odins og Friggiar sonr sua ad Frigg bad honom fridar ad òngvir hlutir skildo granda honom, þa var han ecki þui ad heldur ohultur. Ecki sá Haudur ad han fridari var òllum audrum Asum; suo ad epter hans brám heitir grasid baldinsbrá, þar af hans fridleikur glaugt siast kan. Enn sua sem Balldur fiell, suo folnar og burtvisnar Baldinbra. Ecki hialpadi honum hans speki, i huorre þo han væri audrum Asum iafn, var han sem adur ecki frij fyri Haudur, þui þa alla minst vardi, vard han skotin. Eingin fieck hefnast á gridastodum: enn huor mundi þa og hefnast kunna, á einum blindum? Alla tók harmurinn illa, enn

Odin og Friggio vest. Hafdi hans mælska kunnad ad hialpa honum, ellegar og hans mangiæska og vinsæld, sua héfdi ecki gledin snuist sua fliott i vein. Hermodur sonur Odins sendist þa er Baldur skotin var ad leysa han or helio; Hermodur kom og færdi skenki aptur, en Balldur var med Hel. Moti daudanum er eingin skotfrij, og þui lijkist han hier til Haudurs i sionleysi, þui ecki fer han i manyirdingar. Giæsku, dygd, tygn, kurteisi og kynstærd sier han ecki. Vid frægd snyr han baki; frydleika huxar han ecki om, til vitsko og snilli rennir han alldrei auga. Mælska stendur hanum og ecki á moti. Ey audmykt, edur nockur aunnur mandygd, sem þo verd væri lof ad umgieta. Till allra utsendir han amint sinar orvar, og sla þæir ecki i vind. Han hittir sua snart a ungan sem gamlan, a Gud-hræddan sem Gudlausan, a heilan sem vanheilan, a rijkan sem snaudan, a liotan sem fallegan, a illan sem godan, a háán sem lagan, a frægan sem ofrægan, a lærdan sem leikan; allir verda sig vid honum ad bua. Sier han yfir vid oss i yngskunni, þa lætur han Ellina koma þeim sterko og kausko a knie. Huad sast þad a Balldri þad er ecki i hia þessu hatigna Iarli og Herra MAGNUS GABRIEL DE LA GARDIE miklo meira væri: Balldur taldist af Gudum og var sidan vid þa iafnadur: sua ero og þessa ætter i nordur halfum nu frægastar. Balldur badu Odin og Frigg fridar med storum ahuga, fyri ollum skadvænum hlutum. Alla ahyggio og hygli laugdo þessa habornasto foreldrar á ad þaug bædi honum grida fyri ollu illo esstr mætti. En sa blindi daudin er hier likist vid Haudur, agtar cin-

einſkis mans bænaſtad, vernd edur hlifd. Odin og Fryggia ſenda ſafeingt til Heliar ad kaupa Balldur aftr. Sannarliga ſkilldu þeſſa hatignoſto foreldrar aullum ſinũ dyrgripum hafa viliad voga ad þaug ſinn aſtkiæra ſon hefdo kunnad leiſa fra daudanum. Ecki alleinaſt fadir og moder grieto Balldur, utan allir hluter, nema þaukt: þennan hatigna Iarlin æpa ecki alleinaſt hans ættgaufugu forelldrar, frændur og ſkilld-menni, utan allir godir, ſua og alt faudurlandit, nema þaukt: þad er aufundar þottin, han gledur ſig vid godra motlæti, þo avinningslauſt. Hier grata nu allir godir, og þad er makligt. Var ecki han verdur hier ſtundliga leingi ad lifa? Voro ecki hans dygdir og mankoſtir ſua yfirgnæfanliger ad Balldur ma hier naliga vikia: Sier mann til hans Gudrækni, huor rot er allra dygda, þa han þo a vngum alldri, meiri en fyri aldur ſakir væintandi var, haliga hafdi, edur giæſko, litilætis og aſtſemdar, bædi vid ſina og alla, huar med han ſua andliga giftur var, ad ſaman þotti eiga vid hans hatignuduſtu foreldra, og ættgaufugu adſtandara. Balldur hiet godur, þeſſi og. Til fridleika var han Balldur amini likur, ſem balldinbra, ſu um vorin upprennur og blomſtraſt en fellur ſnart og viſnar, ad eckert verdur efftir utan mod. Eingin kunni a Haudr hefnaſt, huor mun og kunna reckia dauda þeſſa. En med þui daudin bremmir ecki alt vort med ſier, heldur þad alleinaſt, ſem honnum undirgiefid er. A hugſkotino, og þui ſem af þui framflytur, dygdunum og vidfrægdinni, a han eckert vald, heldur verda þær eftir andlatid vid minningu ni-

dianna þess haleitari : hugſkotid hefur ſua ſem ilm gudomſins og audlaſt þui eylifa gledi. Valla þurfum vier nu ad lata oſſ falla þad þungt, þo þad daudliga ſem med oſſ er, deyi, nær Gud ſua hafva vill; med þui þad odaudliga ſkartar ſidan miklo betur, er ſu daudliga byrdin er aflaugd.

Skrifad af.

JAKOPPI ISTMENIO.

Autt er i ſeggia ſæti,

ſaknar mans i ranni.

I.

GRet ylgur Ragnvald rijtto
Rom-ſtamir baukar fromaſt
Kund Lodbrokar ; kiendo
Kuillinda valir illra :
Kuòldrido klarar hreldoſt
Kueid ari már ſáſt reidr,
Tijd fiello tár af giodi
Tafnlauſir apto hrafnar

I I

Þuarr og vid Þeingils dauda
Þydur morg brád, i hijdi
Skreidaſt Þui berſi ſkiadur
Skiott matti gráds of otta :
Ox ódum falu-faxa
Frar miog or leiptri tara
Huarma beckur ad hrockin
Hraut gròn a baudar nauti.

III.

Greto ſkinlaus agiatann
Gripdijr heidingia ſuipuls
Verdar of fado fordum
FleinÞings allvàkran kingia :
Og i oglodum buga
Vndo ſier menn og hrundir
Seims kuado mundar ſoma
Sictrrbuor huit malar Þuerri.

I V.

Heidingiar ef sua hedins
Harmadu kuanar barma
Stalır sier giordi stala
Stijrir og Eida hirust:
Þars i malmgusti giera
Grad Þuarr og vod til brada
Vagga kna vund oborgid
Vas, Þaut rasn i asi.

V.

Huad bæri oß er erum
Vrdarbrunns Þa alkunnir
Sira Iosurs Þess sara
Sueita dagliga neitum?
Og i hans erum saugru
Orda vidkuadi vordnir
Vppfrædir ad vier hreppa
Astundum gledi háá?

V I.

Bæri oss ey bliugum vera
Breiskleika holdsins veikan
Tijtt fyri sionir settia
Synd flya, dygd i nijast?
Hel med Þui hroka stoli
Hreikir sier a saul bleikum
Akuedr ymsra Þioda
Andlat med quisti handar.

V I I.

Hel vægir hauldum eigi
Hrijfur or Þesso lijfi
Keisara. Klerk og Rasir
Karlmensko sulla Iarla:

Altig-

Altignum amint fagnar
Og kot-af rápa ꝥroti
Kurteisa kappa hersä
Kselling leggur ad velli.

V I I I.

Dami framm daglig koma
Drijir hel verk at nijo
Audlinga aburt leidir
Off dauggvar tara foßi:
Mannlunga matsta fangar
Med sier hertekna hiedan
Farir og furdum storum
Fiaurlestir meingid besta.

I X.

Sidpridi, samd og heidur,
Somligur dygdar blomi,
Mangiaska, vinsal minning,
Metorda fremd ofgietin,
Frijdleikur, fegurd, audur,
Frakn, ast, og hyller dásto
Hel med sier dregur i duala
Deyr ꝥo gott mannord eije.

X.

Einn nu af asi banni
Afgieck raud moens brecku
Matur altygin ytum
Æ tregandi lagir:
Kurteis, vis, kiann til virta
Kin stor lofdunga vinur
Haborin Iarl og Herra
Haukstandar malar grandi.

XI.

XI.

Dyr MAGNVS DELAGARDI
Dygdhár Odains bygda
Akurs vist af var rekin,
Er Nára nist illskiptin:
Mord hauka fall hans fardi
Fridostum brecko blijda
Sorg stora sua og morgum
Sladir lax brundum fedo.

XII.

Þar sie oß Þo ad eyrir
Þad hann i gudi gladur
Als trad holds góto greida
Grand fyrist vondra anda:
Hirdur i Gimlis gardi
Glatt singur og samklingir
Vtvauldum Eingla sueitum
Endalaust los miuk rausto.

Epitaphium

Conditur hoc tumulo juvenili mortuus ævo,
MAGNVS, de MAGNA GARDIA gente satus.
In multos canus dignus qui viveret Annos,
Hei mihi! quod juvenis concidit ante diem;
Hujus enim ingenium cepit non terra. Quid inde?
Tollite Cælicolæ, reddite Cælicolæ.
Dic tumulum spectans oculo properante viator:
MAGNE Tuo Cineri sit pia terra levis.

Scripsit Upsalæ Anno 1667.
Die 14. Februarij
JONAS NYGMAN